

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4066/2020
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 296/2020 од 30.01.2020. године, у седници већа која је одржана дана 01.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 296/2020 од 30.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П број 6093/19 од 22.11.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права личности исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 296/2020 од 30.01.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П број 6093/19 од 22.11.2019. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Од стране другостепеног суда није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Вишег суда у Смедереву П 472/11 од 06.03.2018. године утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008-01 од 17.01.2008. године повређено начело једнаких права и обавеза тужиоца чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца, као ратног војног резервисте из ... и учесника ратних сукоба 1999. године. Тужбу у овој парници за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права личности по основу извршене дискриминације, тужилац је поднео дана 13.09.2018. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно закључили да тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете није основан, јер је наступила застарелост потраживања у смислу одредбе члана 376. Закона о облигационим односима.

Према Закључку Врховног касационог суда од 14.11.2017. године тужба за утврђење постојања дискриминације не застарева, потраживање накнаде штете (материјалне и нематеријалне) застарева у роковима из члана 376. Закона о облигационим односима, као и да рок застарелости захтева за накнаду штете по основу дискриминације почиње да тече од момента доношења Закључка Владе Републике Србије од 17.01.2008. године.

Одредбом члана 376. став 1. ЗОО прописано је, да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету или за лице које је штету учинило, а у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од када је штета настала (став 2.).

Како потраживање ради накнаде штете застарева у роковима из члана 376. ЗОО, то је по оцени Врховног касационог суда, правилна одлука нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете. Наиме, правилно су судови оценили истакнути приговор застарелости, односно да је протекао објективни рок од 5 година од дана када је по Закључку Владе Републике Србије од 17.01.2008. године ратним војним резервистима Топличког округа признато право на новчану накнаду у смислу члана 5. Закључка, те чињенице да је тужба у овој парници поднета дана 13.09.2018. године, након што је протекао застарни рок прописан одредбом члана 376. став 2. ЗОО.

Неосновани су наводи ревизије да се као моменат настанка штете од кога почиње да тече објективни рок застарелости потраживања на име накнаде штете, мора рачунати од момента када је у посебном поступку утврђена дискриминација, јер је тек тада штета у виду душевног бола код тужиоца могла да наступи, имајући у виду да сама штетна радња-доношење спорног закључка због прикривености основа исплате није могла да представља адекватан услов настанку штете и штетне последице у виду душевног бола због повреде права личности, већ је управо моменат утврђења дискриминације.

Наиме, по Закључку Врховног касационог суда од 14.11.2017. године, рок застарелости захтева за накнаду штете по основу дискриминације почиње да тече од момента доношења Закључка Владе Републике Србије- од 17.01.2008. године због чега је потраживање тужиоца застарело, како су то правилно закључили нижестепени судови.

Са изнетих разлога сагласно одредби члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић